

Поздрав другари.Моје име је Дарко Тодоров.

Рођен сам у Димитровграду,где сам завршио основну школу.Средњу школу (техничку-смер електро монтер мрежа и постројења) сам уписао и Прокупљу и тако сам септембра 1996.год стигао у инернат.

У почетку сам био доста стидљив и једва сам се уклапао у друштво.

То је приметила васпитачица Лидија и убацила ме у драмску секцију.

То ми се веома допало и од тог тренутка ниједна представа ,забава није могла да прође без мене.

Сваког петка увече смо смо нешто припремали,било да је неки скеч,мања представа за дом или припрема за Домијаду.

Школске 1998/9.сам био председник домске заједнице.Те године смо успели у дом да доведемо локалну телевизију која је снимила рад домске секције.

За Домијаду смо припремали драмски текст,,Говор мога краја“,који смо сами написали и режирали.На жалост ,ту представу никада нисмо одиграли на Домијади,јер нас је прекинуло бомбардовање марта месеца 1999.године.

Тада сам и последњи пут видео већину другара из дома .

Неке сретнем на друштвеним мрежама а неки су се просто изгубили.

Волео бих да се једном окупимо и сити испричамо али то су само жеље.

Данас сам одрастао човек.Живим у Димитровграду и радим у струци у ЕПС-у као електромонтер већ 20 година.Ожењен сам, имамасјајну породицу-две ћерке (од 11 и 6 година) и сина (од 10 година).

Н е долазим често у Прокупље али када одем обавезно посетим дом.

Поздрав и са поштовањем ,Дарко Тодоров.